

„Dojemné, upřímné
a zcela návykové!“

– T. L. Swanová

Ona chce začít znovu.
On ji nikdy nepřestal milovat.

ZTRACENÁ *Kráska*

Ukázka z knihy:

„Asi bych měla jít,“ zavolala jsem za ním a ovinula si deku kolem těla. „Riley se určitě brzy vrátí.“

Scott se vynořil z koupelny a opřel se o zárubeň dveří.

„S Rileyem si nedělej starosti.“

„Určitě mu není příjemné, když si sem vodíš holky na jednu noc.“

„Ty nejsi žádná holka na jednu noc, Lanie,“ řekl a zkrátil vzdálenost mezi námi. „On ví, jak moc pro mě znamenáš.“

„Aha, no... já jenom nechci, aby si myslel, že máme vztah. Nejdřív si musím dát život do pořádku, než si do něj někoho pustím.“

„No, tak na to je sakra pozdě, protože já už v něm jsem.“ Jeho ostrý tón si vyžádal mou pozornost. „Říkej si tomu, jak chceš, ale jedu v tom s tebou.“

Píchlo mě u srdce. „Scottě...“

Sevřel můj obličej v dlaních a přinutil mě podívat se mu do očí. „Jedu... v tom... s tebou.“

Byla jsem příliš vyčerpaná na to, abych se hádala, a tak jsem se podvolila a přikývla. „Promiň, že jsem taková troska,“ vydechla jsem.

„Nejsi troska.“ Scott mi s lehkým úsměvem zastrčil pramen vlasů za ucho. „Jsi překrásný chaos.“

ZTRACENÁ *krása*

Ann Penny

ZTRACENÁ
krása

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Finding Beauty

© Ann Penny, *Finding Beauty*, 2026

Published by Arndell, Washington

All rights reserved

This translation edition of *Finding Beauty*, is published under
a licence arrangement with Arndell Books Pty Ltd.

Translation © Zdenka Lišková, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

ISBN 978-80-271-8667-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-8666-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-951-5 (print)

*Pro mého manžela. Který nechte moje knihy,
ale přesto podporuje mé spisovatelské sny.*

„Právě v tom spočívá skutečné vykoupení:
když vina vede k dobru.“

Khaled Hosseini

Prolog

Devadesát dní v léčebném centru New Hope. *Splněno.*

Žádný alkohol. Žádné drogy. Žádný sex. *Splněno.*

Nově nabytá sebedůvěra. *A sakra.*

Ohlédla jsem se a čekala, až za mnou ta sebedůvěra vyskočí ze zavírajících se dveří jako Indiana Jones, ale to se nestalo. V tom letáku lhali.

Zhluboka a nejistě jsem se nadechla, zvedla kufr a vydala se s ním dolů po schodech. Slaný malibský vánek mi ovanul obličej a cestou k autu mě uklidňoval. Graysona jsem neviděla od té doby, co mě sem přivezl, poté co ho moje sebedestruktivní chování málem připravilo o lásku jeho života. Teď na mě oba s Josie čekali s úsměvy, které jsem si nezasloužila.

Grayson si během mého zotavování držel odstup, ale Josie mi několikrát volala. I po tom všem, čím si kvůli mně prošla, byla schopná mi odpustit a tak trochu nečekaně se z nás staly kamarádky. Je krásná uvnitř i navenek a pro Graysona je v každém ohledu dokonalá.

Rodiče mě za celou tu dobu nenavštívili. Ani jsem to od nich nečekala. Pořád na mě byli naštvaní, že jsem zrušila své falešné zasnoubení s Graysonem a zničila jejich plány na sloučení Warren Media a Harlow Corp. Stala se ze mě černá ovce rodiny. Selhání. A poprvé za osmadvacet let mi to bylo naprosto ukradené.

Měla jsem za sebou soužití s emocionálně i fyzicky nepřítomným otcem a narcistickou matkou. Léta psychické manipulace. Moje terapeutka se ani nedivila, že se moje duševní zdraví odporoučelo. Vyvinula se u mě deprese a mírná forma závislé poruchy osobnosti. A když se to sečetlo s mojí fobií z opuštění, tak mě úzkost ze ztráty jediné osoby, na kterou jsem se mohla skutečně spolehnout, prostě a jednoduše semlela.

Naši pochopitelně moji diagnózu nepřijali a odmítli podpořit moji léčbu, což znamenalo, že účet za ni musel zaplatit Grayson. Jaká ironie, že to byl právě on, na kom jsem byla závislá.

Graysona jsem používala jako berličku tak dlouho, až jsem nevěděla, jak bez něj přežít. Provedla jsem mu hrozná věci, jenom abych ho udržela po mém boku, ale nakonec jsem pochopila, že ho musím nechat jít. Dovolit mu být šťastným... beze mě.

„Vážně čekáte, že si ponesu kufr sama?“ obořila jsem se na dva lidi, kterých jsem si považovala nejvíc na světě. Grayson přispěchal, aby mi s nimi pomohl, ale já jsem mu s úsměvem odstrčila ruku. „Já to zvládnou, Harlowe.“

Skepticky zavrtěl hlavou a vřele mě objal. „Ani nevíš, jak se mi ulevilo, že jsi neztratila smysl pro humor.“

Přes jeho rameno jsem zahlédla Josie a odstrčila Graysona tak, jako to dělají sestry bratrům. „Ahoj, Jos,“ hlesla jsem a váhavě udělala krok jejím směrem.

„Ahoj, Mel.“ Josie mi věnovala svůj nádherný úsměv, a pak mě vřele objala. „Jsi připravená začít nový život ve velkoměstě?“

Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě New York neoslňil. „Že váháš.“

„No tak si honem nastup, nebo zmeškáš let.“ Grayson popadl můj kufr, naložil ho do auta a otevřel mi dveře.

„Klidně jsem mohla jet taxíkem,“ zamumlala jsem a vklouzla na zadní sedadlo. Pořád jsem nemohla uvěřit, že přerušili svou velkolepou svatební cestu po Evropě jenom proto, aby mě odvezli na letiště.

„Nebud' hloupá,“ namítl Josie a ohlédla se na mě. „Chtěli jsme tě vidět.“

Zahřálo mě to u srdce. „Děkuju. Je hezké vidět známé tváře.“

Grayson nastartoval auto a zachytil můj pohled ve zpětném zrcátku. „S vašima jsi ještě nemluvila?“

„Ne,“ zahučela jsem a upřela pohled skrz silně tónovaná okna. „A co ty?“

„Já... na tom pracuju.“

Josie se na Graysona podívala s napjatým úsměvem a položila dlaň na jeho ruku. „Prostě musíme jít dál. My všichni.“

Podívala jsem se na jejich propletené prsty a píchlo mě u srdce. Taky jsem to chtěla. Jejich láska byla něčím, co jsem u lidí jako my nikdy nepovažovala za možné, ale Grayson mi dokázal, že jsem se mýlila. Jejich vztah mi dal naději. Naději, která mě přenesla přes poslední tři měsíce.

Ukázalo se, že jsem byla dokonalým produktem špatného rodičovství a nešťastných zážitků. Nikdy jsem si neuvědomovala, jak moc jsem rozbitá, dokud jsem se nezbavila všech svých neřestí. Sex, drogy a alkohol – to byly mé oblíbené únikové zlozvyky. Ani Grayson nedokázal zaplnit tu nevyhnutelnou prázdnotu.

Ve volném čase mezi terapeutickými sezeními jsem znovu objevila moji starou lásku – umění. Na vysoké jsem studovala dějiny umění, ne abych si našla práci – tu jsem nepotřebovala –, ale abych jednoho dne zaplnila svůj dům krásou. Osvěžila jsem si díla všech velikanů... Michelangela, Van Gogha, Moneta, Miróa, Dalího... a vyhledávala si nové umělce, o kterých jsem si myslela, že mají potenciál je následovat.

„Adrian je nadšený, že se začleníš do jejich týmu,“ řekla Josie, aby prolomila ticho, které se v autě rozhostilo.

„Já taky,“ vydechla jsem s pocitem vděku. „Díky, Josie. Za tohle ti dlužím.“

„Děláš si srandu? Po té výstavě mě prakticky prosili o tvoje číslo.“

Navštívila jsem mnoho výstav v AG Galleries po celé Americe, ale výstava fotografií Josie byla mou první zkušeností ze zákulisí. K mé radosti a úžasu kurátora se její neuvěřitelná díla vyprodala za jediný večer.

„Doufám, že to vyjde,“ vydechla jsem, ale ve skutečnosti se mě zmocnily pochyby.

„Budeš v pohodě,“ ujistil mě Grayson, který zjevně vycítil moje obavy. „Jsi přirozený talent.“

Josie se natáhla dozadu a stiskla mi ruku. „To je bez debat.“

Po zbytek cesty jsme si povídali o Graysonových a Josieiných zážitcích z Evropy. Na jednu stranu jsem jim to přála, ale na druhou ve mně hlodaly povědomé obavy z toho, že Grayson zase zmizí z mého života. Zavřela jsem oči a opakovala si naučené mantry, dokud ty nepříjemné pocity neodezněly. Tohle jsem musela zvládnout i bez něj.

O půl hodiny později jsme dorazili na letiště, odkud jsme se vydali různými směry. Grayson a Josie mířili do Španělska – nepochybně soukromým letadlem –, zatímco já jsem utratila poslední úspory za komerční let do New Yorku.

„Poslouchej,“ řekla Josie a chytila mě za obě předloktí. „Amy se stěhuje ke svému příteli, který bydlí ve stejném domě, takže budeš mít byt jenom pro sebe.“

„A my se jen tak nevrátíme,“ prohodil Grayson a usmál se na svoji ženu. „Takže nemusíš spěchat.“

„Děkuju, ale jakmile naspořím dost na kauci, odstěhuju se. Už jste pro mě udělali víc než dost.“

„Jsem na tebe tak pyšná, Mel,“ vzdychla Josie a objala mě kolem krku. „Musíš mi poslat e-mail, až se tam zabydlíš, ano? A obejmi za mě Luciho, ano?“

Když mě pustila, pokrčila jsem nos. „Kdo je Luci?“

Grayson objal Josie kolem pasu a od srdce se zasmál. „To brzy zjistíš.“

„Hele, není zas tak hrozný,“ ohradila se Josie a šťouchla do něj loktem. „Je to můj pes, ale zatímco budeme pryč, budou se o něj starat Amy s Reedem.“

„Určitě? Mně by nevadilo se o něj starat. Vždycky jsem chtěla domácího mazlíčka.“

Grayson se zasmál. „Tenhle není pro začátečníky.“

„Když myslíš.“ Stejně jsem byla odjakživa spíš na kočky.

„Poslyš,“ řekl Grayson a zatvářil se vážně. „Vím, že ode mě nepřijmeš žádnou pomoc, ale kdybys cokoli potřebovala, určitě se obrať na Josie.“

Povytáhla jsem koutky úst. „Není to zbytečně moc komplikované?“

Jeho přísný výraz se nezměnil. „Myslím to vážně. Cokoli.“

Když jsem přikývla, Grayson ke mně přistoupil a objal mě. „Ukaž jim, co v tobě je, Warrenová.“

Polkla jsem slzy, vzhledla k muži, kterého jsem už nepotřebovala k tomu, abych přežila, a dala si pozor na to, abych ho pustila jako první. „Sbohem, Grayi.“

S vřelým úsměvem popadl Josie za ruku a vedl ji pryč. Tak trochu jsem si myslela, že se za nimi rozběhnu a budu škemrat, aby letěli se mnou, ale místo toho jsem zůstala v klidu stát a vychutnávala si ten okamžik. Uprostřed přeplněného letiště jsem byla úplně sama a vůbec poprvé mi to nevadilo.

Podívala jsem se na odletovou tabuli a hledala na ní svůj nový domov. New York City. Bylo načase začít žít podle vlastních pravidel a konečně zjistit, co dokážu. Cítila jsem se lehčí a šťastnější než kdy předtím a udělala svůj první krok do nového života.

Kapitola 1

O 11 let dříve

„Nikam, mladá dámo!“

Moje ruka ztuhla na klíče. „Sakra, Graysoně,“ zamumlala jsem a mámu ignorovala. Dál jsem zírala z okna na prázdnou příjezdovou cestu. „Kde jsi?“

„Melanie?!“ Tón jejího hlasu zněl ostřeji.

S tichým zavrčením jsem se vydala do kuchyně za zvukem krájení. „Ano?“

„Já věděla, že se mi pokusíš proklouznout,“ pronesla a kritickým pohledem přejela po mé školní uniformě. „Chtěla jsem tě před prvním školním dnem vidět.“

Narovnala jsem se a opatrně k ní přistoupila. Na lince si rozložila pět různých druhů potravin – bezpochyby ingredience pro její nejnovější dietní výstřelek.

„Nezapomněla jsi na něco?“ zeptala se a bez mrknutí oka zapnula mixér.

„Myslím, že ne...“ Neměla jsem žádné domácí povinnosti.

Nalila tekutou snídani do dvou kelímků a poklepala si prstem na rty. „Co jsem tě učila?“

„Nikdy nevycházej ven bez rtěnky,“ zamumlala jsem a sáhla do tašky pro červenou rtěnku, kterou mi koupila a která byla o tři odstíny světlejší, než bylo nutné.

„Ty prostě pořád zapomínáš na tahle jednoduchá pravidla, vid?“ ušklíbla se. „Proto musíš vždycky vypadat co nejlíp. Tak roztržitá žena jako ty si bude muset najít úspěšného muže a úspěšní muži oceňují atraktivní ženy.“

Stiskla jsem rty do napjatého úsměvu, ale neřekla ani slovo. Bylo snazší nechat ji vymluvit.

„Taky by neuškodilo, kdyby sis tu sukni trochu povytáhla. I když musíš nosit tu příšernou uniformu, pořád můžeš dát na odiv své největší přednosti.“

Sklonila jsem pohled k nohám a uhladila si šedou sukni, která mi už tak sahala nad kolena. „Takhle to stačí, mami.“

„Hmm... asi máš pravdu. Možná bys měla nejdřív shodit ta kila navíc, co jsi nabrala přes léto.“

V duchu jsem se modlila, aby už Grayson dorazil, a díkybohu, zvenku se ozval klakson. „Už musím běžet. Jdu pozdě.“

„Nechápu, proč tě nemohl odvézt Miguel. Graysonovi to zbytečně komplikuješ, když ho nutíš, aby se po plaveckém tréninku vracel až do Bel Air.“

Při zmínce o našem řidiči alias milenci mé matky se mi zvedl žaludek. „Graysona k ničemu nenutím, a navíc by to nemusel dělat, kdybys mi jednoduše dovolila udělat si řidičák.“

Máma nad mým požadavkem ohrnula nos. „Ženy našeho postavení neřídí, Melanie.“

„Ahoj, mami,“ zamumlala jsem a otočila se na patě. Tenhle boj jsem prohrála už tisíckrát.

„Počkej!“

Zavřela jsem oči a vyfoukla všechn vzduch z plic. Skoro jsem jí vyklouzla.

Máma se ke mně ovšem přiblížila s nechutně sladkým úsměvem na tváři a podala mi olivově zelený nápoj. „Nejdůležitější jídlo dne, nezapomeň.“

„A v termohrnku...“ vymáčkla jsem ze sebe úsměv. „Jak pozorné.“

„Tohle by tě mělo zasytit na zbytek dne, takže nebudeš muset jíst to příšerné jídlo ze školní jídelny.“

Přijala jsem nápoj bez reptání, jen abych se odtamtud konečně dostala. „Díky, mami.“

„Pro moji holčičku cokoli,“ ujistila mě a s mírným úklonem hlavy zvedla ruku k mému obličejí. Na okamžik mě to milé gesto překvapilo, než její prsty uchopily konečky mých vlasů. „Už bys to potřebovala zastříhnout. Objednám tě.“

Zvenku se ozvalo další zatroubení.

„Musím jít. Grayson už čeká.“ Vysmekla jsem se jí a honem vyrazila z kuchyně dřív, než mě stihla urazit něčím dalším.

„Dneska se vrátím pozdě,“ zavolala za mnou ještě. „Tak si obstarěj večeri sama.“

„Jasně,“ houkla jsem na ni, než jsem zabouchla vchodové dveře.

Cestou dolů po schodech ke Graysonovu autu se můj úsměv rozšiřoval. Otevřela jsem dveře spolujezdce a naskočila dovnitř, i když přece jen opatrně, abych tím hnusem nepolila kožený interiér.

Autem se rozezněl Graysonův vřelý smích. „Páni, odkdy se tak těšíš do školy?“

„Od doby, co díky tomu můžu strávit osm hodin bez mámy.“

„Těžký ráno?“

Pokrčila jsem rameny. „Normální ráno.“

Grayson vyrazil po vlnící se dlouhé příjezdové cestě a projel železnou bránou. „V přihrádce je něco, co by ti mohlo spravit náladu.“

Střelila jsem po něm pohledem. „Jednosměrná letenka do Paříže?“

Usmál se. „Něco lepšího.“

Postavila jsem tu břečku do držáku mezi námi a otevřela přihrádku, abych zjistila, že je plná tyčinek. Neošizených a plných cukru.

„Díkybohu.“ Popadla jsem tu nejbližší a roztrhla obal. „Řekla jsem ti v poslední době, jak moc tě miluju?“

Grayson se zasmál. „Naposledy když jsem ti minulý týden propašoval ten hamburger.“

Opřela jsem se do sedadla a vychutnávala si první sousto. „Co bych si bez tebe počala?“

„Vyhubla bys na kost,“ zamumlal. Grayson nesnášel, jak se ke mně máma chovala.

„Díky, Grayi.“

„Hlavně tady nezapomeň *tohle*,“ upozornil mě a ukázal na nápoj mezi námi. „Smrdí to jako bolavá noha.“

„Ale to jsem připravila speciálně pro tebe.“

„Nevyhrožuj, Mel. Myslel jsem, že jsme kámoši.“

„Ti nejlepší,“ usmála jsem se na něj.

Grayson mě vždycky dokázal rozveselit. Už od dětství byl jedním člověkem, na kterého jsem se mohla spolehnout, a bez něj by byl můj život noční můrou. Chápal, jací jsou moji rodiče, protože ti jeho nebyli o nic lepší.

„Těšíš se na začátek posledního ročníku?“ zeptal se Grayson, když jsme se blížili k Summerhillské přípravce.

„Asi,“ zamumlala jsem a dál si prohlížela svou nejnovější manikúru.

„Kecáš,“ utrousil Grayson sarkasticky. „Nikdy jsem tě neviděl tak nadšenou.“

Právě jsme vjížděli na parkoviště a já se podívala ven skrz tónované sklo. „Je to pořád to samý.“

„Stali jsme se snad všichni příliš všedními pro nejoblíbenější holku ve škole?“

„Nejsem nejoblíbenější.“

To ho rozesmálo. „Všechny holky chtějí být jako ty a všichni borci chtějí být s tebou. Vím na beton, že je to definice slova *nejoblíbenější*.“

„Ne *všichni* kluci.“

Štělil po mně pohledem a štouchl mě do ramene. „Víš, že já se nepočítám.“

Smutně jsem se usmála. Život by byl mnohem jednodušší, kdybychom s Graysonem byli víc než jen kamarádi, ale nikdy mi to nepřipadalo správné. „Jenže borci na téhle škole chtějí jen to, co je na mně vidět. Nezajímá je, co se skrývá pod povrchem.“

„Ty jim to zrovna neulehčuješ.“

„Proč se snažit?“ Založila jsem si ruce. „Stejně bych s žádným z nich chodit nesměla.“

„Vaši by ti dovolili chodit se mnou.“

„Ty se nepočítáš, *vzpomínáš*? Navíc je tu *dvacet miliard* důvodů, proč by mi dovolili chodit s tebou.“

Odkáslal si: „Myslíš *pěťadvacet miliard*.“

„No jo, pořád,“ obrátila jsem oči v sloup. „Pardon.“

„Hele, Summerhill je plný nechutně bohatých mazánků. Vaším by určitě nevadilo, kdybys chodila s někým, jako je... třeba... Hank?“

„Za prvé, fuj. A za druhé, Townsendovo jmění je o několik řádů nižší než naše. Stejně jako všech ostatních na téhle škole.“

„No, vzhledem k tomu, že nám naši plánují svatbu už od dětství, pochybuju, že nám dovolí začít nějaký vážný vztah, dokud neutečeme na vysokou.“

„Už počítám dny.“

Grayson si povzdechl. „Já taky.“

Zmačkala jsem v ruce obal od snídaňové tyčinky a zasmála se. „Budou na nás děsně naštvaní.“

„To teda,“ odtušil a zaparkoval na prázdné místo, které mu všichni nechali volné, protože byl... prostě Grayson. Zlatý chlapec Summerhillu.

„Stejně si myslím, že je to náš osud.“

Grayson zvedl obočí a otočil se ke mně. „Vzít se?“

Odfrkla jsem si. „Zklamat naše rodiče.“

* * *

Naštěstí jsme s Graysonem chodili do stejné třídy, jinak bychom měli společný jen jeden předmět. Jemu to vyhovovalo, ale mně ne. Grayson bral školu až příliš vážně a nechtěl se rozptylovat, zato mně stačilo jen projít. Moji rodiče měli ty správné kontakty a peníze, aby mě dostali na jakoukoli vysokou školu, kterou bych chtěla – a já chtěla tu, na kterou šel Grayson.

Grayson byl neústupný v tom, že se tam dostane sám, a každou volnou chvíli trávil studiem. Od něj se očekávalo, že půjde ve stopách svého staršího bratra a zapojí se do vedení rodinného podniku, zatímco ode mě se očekávalo jen to, že si najdu bohatého manžela.

Usadila jsem se uprostřed zadní řady, zatímco Grayson si vybral místo přede mnou.

„Výměna rozvrhů,“ navrhl a natáhl ruku poté, co se ke mně otočil.

Podala jsem mu svůj a vzala si ten jeho, abych si ho prohlédla. „Sakra, máš pana Dawsona, *a navíc* paní Petersovou.“

„A ty máš pana Westa,“ pronesl Grayson a zvažněl.

„Hnus, já vím.“ Pan West se zajímal víc o moje nohy než o moje známky.

Graysonův přísný pohled se setkal s mým. „Rozhodně si sedni dozadu.“

„To se spolehni,“ řekla jsem a zachvěla se odporem. „Čím dál, tím líp.“

„Harlowe!“ ozval se hluboký hlas přes celou třídu.

Grayson se s širokým úsměvem otočil a já zasténala.

Směrem k našim lavicím sebejistě kráčel Hank, který vzápětí vykopl Zacha Freemana, toho tichého kluka, z jeho židle, aby si mohl sednout vedle mě.

Zach si našel nové místo a já mu věnovala omluvný úsměv. Na Hanka jsem se zamračila.

„Krásná jako vždy, Mel,“ poznamenal s laciným mrknutím.

„Okouzlující jako vždy, Hanku,“ odvětila jsem sarkasticky.

Zachovi zacukal koutek úst, ale už se na mě nepodíval.

„Jak bylo v Paříži?“ zeptal se Grayson pohotově, aby zmírnil rostoucí napětí.

S Hankem jsme spolu nevycházeli. Jenom jsme se navzájem snášeli kvůli Graysonovi.

Hank se zasmál. „Řekněme, že Francouzky rozhodně umí šukat.“